

És DILLUNS i com cada dilluns he anat a ca la Sra. Burlaud. La Sra. Burlaud és vella, lletja i fa pudor d'esprai antipolls. És inofensiva, però a vegades em preocupa de debò. Avui ha tret del seu calaix de sota una col·lecció d'imatges estrambòtiques; unes taques grosses que semblaven vòmit assecat. M'ha demanat a què em feien pensar. Li ho he dit i m'ha travessat amb els seus ulls globulosos mentre movia el cap com els gossets mecànics a la part de darrera dels cotxes.

És el col·legi qui m'ha enviat a veure-la. Els profes, entre vaga i vaga, es digueren que em calia anar a veure algú perquè em trobaven massa retreta... Potser tenen raó, se m'en fot, hi vaig, ho paga la Seguretat Social.

Crec que estic així des que mon pare va marxar. Ha marxat lluny. Ha tornat al Marroc per a casar-se amb una altra dona segurament més jove i fecunda que ma mare. Després de tenir-me a mi, la mama ha deixat de poder tenir fills. Tot i així, ho va intentar força temps. Quan penso que hi ha noies que queden prenyades sense buscar-ho... El papa volia un fill. Per orgull, pel cognom, per l'honor de la família i suposo que, a més, per una pila d'altres raons estúpides. Però només hi hagut un fill... i ha estat una filla. Jo. Diguem que jo no concordava del tot amb el desig del client. I el problema és que la cosa no va com al Carrefour: no hi ha servei postvenda. Llavors, un bon dia, el barbut es devia adonar que no servia de res d'anar-ho provant amb ma mare i va tocar el dos. Així, sense avisar. Tot el que recordo és que jo estava mirant un episodi de la temporada 4 de X-Files que havia llogat al videoclub de la cantonada. Un cop de porta. Vaig veure, per la finestra, un taxi gris que marxava. Això és tot. Fa ja més de sis mesos d'això. La camperola amb qui s'ha casat ja deu estar prenyada. De fet sé perfectament com anirà la cosa: set dies després del part celebraran el bateig, i tot el poble hi serà convidat. Especialment per a l'ocasió vindrà una orquestra de vells xeics amb els seus tambors de pell de camell. Li costarà, a ell, una veritable fortuna: tots

els diners de la seva pensió d'obrer a ca la Renault. I a més a més degollaran un enorme xai per tal de donar un nom al nadó. Serà Mohamed. M'hi jugo deu contra un.

Quan la Sra. Burlaud em pregunta si el trobo a faltar, el meu pare, li responc «no», però no em creu. És un dona perspicaç. De tota manera, no és greu, la meva mare és amb mi. Bé, vull dir que hi és present físicament. Ja que el seu cap és a una altra banda, encara més lluny que mon pare.

EL RAMADÀ HA COMENÇAT FA POC MÉS D'UNA SETMANA. He hagut de fer signar a la mama un paper de la cantina precisant perquè no menjava aquest trimestre. Quan l'he donat al director, m'ha demanat si li volia prendre el pèl. El director es diu Monsieur Loiseau.* És gras, és un cretí; tan bon punt obra la boca se sent la flaire del vi de taula Carrefour i a més per acabar-ho d'adobar fuma pipa. Al final del dia, és sa germana gran qui el ve a recollir en Renault Safrane vermell a l'entrada del col·legi. Per tant, quan se les vol do-

* Literalment: l'ocell. (*Totes les notes són dels traductors.*)

nar de director autoritari, ningú se'l creu. Així doncs el Sr. Loiseau m'ha demanat si me'n reia d'ell perquè ha cregut que era jo, i no ma mare, qui havia firmat el paper. És realment un totxo perquè si hagués volgut imitar una firma, n'hauria fet una d'autèntica. Aquí, la mama tot just havia fet un guixat tremolós. No té l'hàbit d'agafar cap bolígraf. Al cretí ni li ha passat pel cap aquesta possibilitat. Deu ser dels que creuen que la condició d'il·letrat és com la sida. Existeix sols a l'Àfrica.

No fa massa la mare ha començat a treballar. Fa neteges a un hotel Fórmula 1 de Bagnolet, mentre confia de trobar alguna cosa millor, espero que aviat. De vegades, quan els vespres torna tard a casa, plora. Diu que és la fatiga. Durant el ramadà, encara lluita més ja que a l'hora del tall, cap a les 17.30h, encara és a la feina. Aleshores, per menjar, ha d'amagar-se d'altres a dins la brusa. De fet, ha cosit una butxaca interior per tal que la cosa sigui més discreta, perquè si el seu patró la veiés, li cauria una bronca.

Al Fórmula 1 de Bagnolet tothom li diu «la Fatma». La fan anar d'una banda a l'altra sense parar; la vigilen per assegurar-se que no pispa res a les habitacions.

A més, el nom de ma mare no és Fatma, és Yasmina. Al Sr. Schihont el deu divertir de valent això d'anomenar totes

les dones àrabs Fatma, tots els negres Mamadú i tots els xinesos Ping-Pong. Tots una colla de cretins, francament...

El Sr. Schihont és el seu responsable. És alsacià. De vegades desitjo que la dinyi al fons d'un soterrani, cruspit per les rates. Quan dic això, la mare m'esbronca. Diu que no està bé desitjar la mort, ni al teu pitjor enemic. Un dia la va insultar, i quan va tornar a casa va plorar súper fort. El darrer cop que he vist algú plorar d'aquesta manera, va ser la Myriam quan es va fer pipi a sobre durant la lliçó d'esquí. Aquest cabronàs del Sr. Schihont va creure que la mama se'n reia d'ell perquè amb el seu accent pronuncia el seu cognom Schihant.*

* Joc de paraules: «Schihont» pronunciat malament pel personatge pot sonar com «chiant», adjectiu col·loquial que vol dir: «plasta», llauna, emprenyador.

DES QUE EL PARE VA FOTRE EL CAMP, ha passat per casa una desfilada d'assistents socials. De l'última ja no en sé ni el nom. És alguna cosa de l'estil Dubois, Dupont o Dupré, en fi, un nom perquè sàpigues que véns d'alguna banda.* La trobo totxa i a més somriu tota l'estona sense motiu. Inclús quan no toca. És com que aquesta tia necessita ser feliç en el lloc dels altres. Una vegada em va demanar si volia que fóssim amigues. Jo, com una cràpula, li vaig contestar que

* Joc de paraules: són cognoms habituals però la partícula «du» sembla indicar origen, procedència. Uns equivalents literals podrien ser: Delbosc, Delpont, Delprat, etc.

era impossible. Però em sembla que l'he cagada, de seguida vaig sentir com la mirada de ma mare em travessava. Devia tenir por que l'Ajuntament no ens ajudés més si no em feia amiga de la tòtila de la seva assistenta.

Abans de la Sra. Dallonses, es tractava d'un home... Sí, el seu predecessor era un home, un assistent de l'ajuntament. S'assemblava a Laurent Cabrol, el que presentava «La nuit des héros»* a la primera cadena els divendres a la nit. És una llàstima que s'hagi acabat. Ara en Laurent Cabrol és a baix a la dreta de la pàgina 30 de la revista TV Mag, tot petit, vestit amb un polo amb ratlles grogues i negres, fent publicitat de sistemes de calefacció tèrmica. Així doncs, l'assistent social era el seu sòsia. Totalment diferent de la Sra. Daixon-ses. Mai no feia broma. No somreia mai i es vestia com el professor Tornassol a *Les aventures de Tintín*. Una vegada, li va dir a ma mare que en deu anys d'ofici era la primera vegada que veia «gent com nosaltres amb només un fill a la família». No ho va dir però devia pensar «moros». Quan venia a casa l'ambient li produïa una sensació exòtica. Mirava estranyament els bibelots que hi ha sobre el moble, els

* Emissió de varietats. Literalment: «La nit del herois».

que ma mare va dur del Marroc després del seu casament. I a més, com a casa caminem amb babutxes, quan entrava es treia les sabates per quedar bé. Tot i que ell treia peus biònics: el seu dit segon era al menys deu vegades més llarg que el dit gros. Semblava que, ja que no amb els braços, ens feia botifarra amb els seus dits a l'interior dels mitjons. I a més, hi havia encara la pudor. Jugava a fer-se el paio compassiu però era un mitòman. Res de res. No n'havia de fer res de nosaltres. De fet, va deixar la feina d'assistent social. Pel que sembla se n'ha anat a viure al camp. Encara resultarà que s'haurà reciclat en mestre formatger. Circula amb la seva furgoneta color blau cel pels petits pobles de l'estimada vella França, els matins dels diumenges després de missa, i ven pa de sègol, Rocafort tradicional i fuet. La Sra. Daxonsis, per bé que la trobo cretina, fa millor el seu rol d'assistent social de barri dedicada a ajudar els pobres. Fa veure realment bé que les nostres vides li importen. De vegades, gairebé es podria creure que és així. Em fa preguntes amb la seva veu aguda. L'altre dia volia saber quin llibre havia llegit darrerament. Em vaig limitar a fer un moviment d'espatlles perquè entengués «res». En realitat fa poc que he acabat un llibre de Tahar Ben Jelloun titulat *L'infant de sorra*. Explica la història d'una nena petita que ha estat criada com un

nen perquè era la vuitena criatura a la família i el pare volia un fill. D'altra banda, a l'època en què succeeix la història no hi havia ni ecografia ni contracepció. Res de tot això de retornable o de bescanviable.

Quin destí de merda! El destí és la misèria, no hi pots fer res. Vull dir que facis el que facis sempre et faràs fotre. La meva mare diu que si el meu pare ens ha abandonat és perquè estava escrit. Entre nosaltres això s'anomena mektoub. És com el guió d'una pel·lícula de la qual som els actors. El problema és que el guionista que ens ha tocat no té gota de talent. No sap contar històries maques.

MA MARE S'IMAGINAVA QUE FRANÇA era com a les pel·lícules en blanc i negre dels anys seixanta. Aquelles que l'actor és un tio bo que explica sempre, amb aire d'un perdonavides en to mitòman, un munt de coses a la seva xicoteta, amb la cigarreta penjant a la comissura dels llavis. Ella i la seva cosina Bouchira havien aconseguit captar les cadenes franceses amb una antena experimental fabricada amb una cassola per a cuscús feta en inoxidable. Llavors, quan va arribar amb mon pare a Livry-Gargan el febrer de 1984, va creure que s'havien equivocat de vaixell i havien anat a parar a un altre país. Un dia em va dir que la primera cosa que va fer en arribar en aquest minúscul «2 habitacions» va ser vomitar. Em pregunto si es

tractava encara dels efectes del mareig de la travessia o un pre-sagi del seu esdevenidor en aquest poble de mala mort.

La darrera vegada que vam tornar al Marroc jo estava esverada. Recordo les velles amb tatuatges que venien a asseure's al costat de la mama durant els casaments, batejos o circumcisions.

—Yasmina, saps, la teva filla s'està fent dona, caldria que pensessis a trobar-li un noi de bona família. Coneixes en Rachid? El jove que treballa de soldador...

Colla de velles cretines. Ja el conec jo aquest! Tothom l'anomena «Rachid l'ase». Fins i tot els nens petits de sis anys li prenen el pèl i se'n riuen. A més, li falten quatre dents, no sap ni llegir, mira guenyo i fa pudor de pixum. Allà, n'hi ha prou que tinguis dues petites excrescències al pit a tall de mamelles, que sàpigues callar quan se t'ho demana, coure pa i ja està, ets apta per a casar-te. De tota manera ara em sembla que ja no anirem més al Marroc. D'entrada, no tenim calés i ma mare diu que seria una humiliació massa gran per a ella. La senyalarien amb el dit. Creu que el que ha passat és culpa d'ella. Per a mi, hi ha dos responsables en aquesta història: mon pare i el destí.

L'esdevenidor ens preocupa però no hauria de ser així perquè segons com ni en tenim, d'esdevenidor. Un pot morir-se passats deu dies, demà o al cap d'una estona, aquí, just després del moment present. És la mena de coses que no avisa. No hi avís previ ni recordatori. A diferència de la factura d'electricitat amb el pagament endarrerit. És com el meu veí, el Sr. Rodriguez, el veí del dotzè pis, el que va fer la guerra de veritat. Va morir no fa gaire. Val, d'acord, era vell, però i què, no ens ho esperàvem.

Hi penso sovint en la mort. Fins i tot arribo a somiar-hi. Una nit, assistia al meu enterrament. No hi havia gairebé ningú. Tot just ma mare, la Sra. Burlaud, la Carla, la portuguesa que neteja els ascensors del bloc, el Leonardo Di Caprio de *Titànic*, i la meva cosina Sarah que va mudar-se a Trappes quan jo tenia dotze anys. El meu pare no hi era. Devia estar ocupant-se de la seva camperola embarassada del seu futur reietó mentre que jo, ves per on, era morta. És fastigós. El seu fill, estic segur que serà idiota, encara més idiota que Rachid el soldador. I fins i tot serà coix, tindrà problemes de vista i a la pubertat li sortirà acné en quantitat. A més, no hi haurà manera d'aconseguir Biactol o Aigua Preciosa per tractar-se els

grans allà en el seu cul de món penjat. Llevat, potser, del mercat negre si és espavilat. De tota manera serà un fracassat, això segur. En aquesta família, el cretinisme es transmet de pares a fills. Als setze anys vendrà patates i naps al mercat. I camí cap a casa, dalt del seu ase negre, es dirà «sóc un tio amb glamur».

Més endavant jo voldria treballar en alguna cosa amb glamur però no sé massa on... El problema és que a classe sóc nul·la. Només arribo a la mitjana en arts plàstiques. Ja és alguna cosa, però crec que de cara al meu futur això d'enganxar fulles mortes sobre paper Canson no m'ajudarà gaire. Sigui com sigui, no tinc ganes de veure'm darrera d'una caixa registradora d'un *fast-food*, forçada a no parar de somriure mentre demano als clients: «Quina beguda? Menú normal o maxi? Ho pren aquí o s'ho enduu? A favor o contra l'avortament?» I que el responsable m'esbronqui perquè he posat massa patates fregides a un client que m'ha somrigut... És cert, aquest hauria pogut ser l'home de la meua vida. Li hauria fet una rebaixa al seu menú, se m'hauria endut a l'Hippopotamus,* m'hauria proposat de casar-nos i hauríem viscut feliços en el seu sublim «5 habitacions».

* Cadena de *fast-food*.

HEM REBUT UNS CUPONS DE LA SEGURETAT SOCIAL. Ja va bé, així no hauré d'anar al Socors popular del centre, que canta massa. Un cop, amb ma mare, ens vam creuar amb la bruixa de la Nacéra a l'entrada. És una senyora que coneixem de fa temps. La mama li demana diners de préstec quan estem realment a les últimes. La detesto. Se'n recorda que li devem virolles només quan hi ha molt personal al voltant, i només per avergonyir ma mare. Doncs això, ens vam creuar amb la bruixa Nacéra a l'entrada del Socors popular. La mare estava molt incomodada, però l'altra semblava estar encantada.

—Aleshores què, Yasmina, véns al Socors popular per a... recuperar?

—Si...

—Jo, hi vinc per a... donar!

—Déu t'ho pagarà...

Bah... Espero que Déu no li torni res, fora de la seva maldat de vella llefiscosa. Al final hem tornat a casa sense haver pogut recuperar res, perquè la mama no volia escollir els vestits de la bruixa per poder passar inadvertida. Si no encara tindria l'ocasió d' obrir la seva boca de calaix per a dir alguna cosa de l'estil «però si és meva la faldilla que portes!» Em sentia orgullosa de la meva mare. És això la dignitat, la mena de coses que no t'ensenyen a l'escola.

I parlant de l'escola, tinc per entregar un treball d'ètica sobre la noció de respecte. És el Sr. Webert qui ens ho ha manat. Aquest profe és amable però no m'agrada massa que em parli perquè tinc la sensació que li faig pena i això em toca els nassos. És com al Socors popular amb la mama quan la vella a qui demanem una bossa de plàstic per ficar-hi els jerseis que hem escollit ens mira amb ulls lleugerament plorosos. Cada vegada ens vénen ganes de tornar-li els jerseis i de tocar el dos. Amb en Sr. Webert, passa el mateix. Va de profeta social. Em diu que si en tinc necessitat puc quedar amb ell a casa seva... Tot això per a donar-se bona consciència i explicar als seus amics en un bar de

moda parisenc què difícil és ensenyar a la perifèria. Ecs, quin fàstic...!

Què podria dir sobre la noció de respecte? De tota manera els profes passen dels deures. Estic segura que no els llegeixen. Et posen una nota a la babalà, desen les còpies i es reinstal·len novament al sofà de cuir entre els seus nanos, Pamela, deu anys, que juga a Barbie la rentaplats, i Brandon, dotze, que es dedica a menjar-se les burilles del nas. I no ens oblidem de la Marie-Hélène, que acaba de fer la comanda del sopar a la tenda de menjars preparats perquè li feia mandra preparar-lo i que està llegint un article sobre la depilació a la cera a *Femme actuelle*.^{*} La depilació a la cera fa mal, i fer mal és una manca de respecte.

De tota manera vull deixar-ho. Estic farta de l'escola. Em fastigueja i no parlo amb ningú. En total només hi ha dues persones amb qui puc parlar de veritat. La Sra. Burlaud i Hamoudi, un dels que tallen el bacallà al barri. Deu tenir uns vint-i-vuit anys, ronda tot el dia per les places i, com em diu sovint, em va conèixer quan era com una xina d'haixis.

Hamoudi mata el temps fumant porros. Està tot el temps

* Revista femenina tipus *Dunia*.

desconnectat i crec que és per això que em cau bé. A cap dels dos no ens agrada la nostra realitat. De vegades, quan torno de comprar, em para al pavelló per a fer-la petar. Em diu «només cinc minuts...», i ens hi estem una o dues hores xerrant. Entenem-nos, sobretot ell. Moltes vegades em recita poemes de l'Arthur Rimbaud. Almenys el poc que en recorda perquè la «xocolata» s'empassa la memòria. Però quan me'ls diu amb el seu accent i la seva gesticulació de púrria encara que no entenc gran cosa del text, ho trobo maco.

És una llàstima que no continués l'escola. És per culpa de la presó. M'ha explicat que uns companys seus el van embolicar en una història, però no em vol dir en què: «Ets massa jove per entendre-ho». Un cop el van deixar anar, ho va deixar córrer tot, tot i que ja havia fet molt de camí. Llavors, quan veig els policies que escorcollen en Hamoudi a tocar del pavelló, quan els sento tractar-lo de «petit merdós», d' «escòria», em dic que aquests individus no en saben res de la poesia. Si Hamoudi fos una mica més vell, m'hauria agradat que fos el meu pare. Quan va saber el que ens havia succeït, em va parlar llargament. Mentre es liava el seu enèsim porro, em va dir: «La família és el que hi ha de més sagrat». Sap de què parla: té vuit germans i

germanes i gairebé tots són casats. Però Hamoudi diu que passa del matrimoni, que no serveix de res, que és una trava més, com si no en tinguéssim prou, de traves. Té raó. Si no fos perquè jo ja no tinc família, només som mitja família hores d'ara.

COM M'AVORRIA HE DECIDIT AGAFAR EL METRO. No sabia on anar però trobo que això del metro és distret. S'hi veuen tot de caps, és divertit. He fet tota la línia 5 d'estació terminal a estació terminal.

En una de les primeres estacions ha pujat un romanès amb jaqueta de fals cuir i barret gris. Anava amb un vell acordió tot ronyós amb les tecles que no toca mai plenes de pols. Tocava velles tonades, com les de certes pel·lícules franceses o les dels documentals carregosos que passen a la tele a última hora. És graciós perquè ha animat de valent el vagó. Fins i tot veia com els vells més encletxats picaven de peus discretament. A més el gitano, amb el cap, seguia ca-

dascún dels moviments del seu instrument, i alhora somreia amb tota la dentadura, almenys amb el que en quedava. La seva testa semblava treta d'uns dibuixos animats, una mica com el gat d' *Alicia al país de les meravelles*.

Vaig imaginar que vivia en una caravana, que era descendent d'un gran llinatge de nòmades que havien recorregut països i més països; que estava instal·lat en un campament improvisat en un descampat a l'entorn de París; que tenia una bonica dona amb el nom de Lucia (com la mozzarella) amb cabells llargs de color negre baixant-li per l'esquena fent-li uns magnífics rínxols. Tots dos s'haurien casat en una gran platja de la costa mediterrània, al voltant d'un foc immens, les flames vermelles del qual ballarien enmig de la nit. És així com devia haver anat. Cada cop que canviava de vagó jo el seguia per gaudir de la seva poesia d'acordió. Però al final he tingut vergonya. Ha vingut cap a mi amb el seu got de cartró del Quick ple de cèntims, i ve't aquí que no tenia res per donar-li. Llavors he fet un gest realment lleig, que solen fer els garrepes quan no volen donar. De seguida que el bon home ha arribat a la meva alçada, he girat el cap a una altra banda com dient «miro el que passa a l'andana del davant». I casualment no hi passava res.

Si dimecres guanyo el súper premi de la loteria, li regalaré

una magnífica caravana tota equipada; serà la més maca del campament. S'assemblarà a aquestes que es podien guanyar al gran aparador del «Juste Prix»* els diumenges.

També em compraré unes manyoples per a l'hivern, sense forats perquè a les meves d'ara hi entra el fred. A la manyopla esquerra hi ha un forat al dit del mig. Tinc la sensació que un dia em portarà desgràcia.

I després m'enduré la mama a ca la manicura perquè l'últim cop, parlant-ne amb la Sra. Dallonses, l'assistenta social de l'ajuntament, va resultar que ma mare no sabia el que era. Es mirava les ungles que estaven molt fetes malbé per culpa dels productes de neteja made in Tchernobyl i les comparava amb les de la Sra. Dallonsis. L'altra, tota cofoia, fardava de tenir unes ungles súper netes, súper llimades, súper envernissades. Es gratava fins i tot la punta de la parpella amb el dit petit, amb la boca oberta, com les noies que surten maquillant-se a la tele. I tot només per fer la fatxenda, per passar-li per la cara a ma mare les seves ungles perfectes, a ma mare que no sabia el que era la manicura. Tenia ganes d'arrancar-les-hi una a una.

* Concurs televisiu, tipus «El precio justo».

Bé, sortint del metro he passat pel davant de dos pakistanesos que venien castanyes calentes i cacauets torrats. No paraven de repetir la mateixa frase. «Castanyes calentes i cacauets torrats per escalfar-se!» Ho deien en cor i amb la cantarella del seu accent pakistanès. La frase ha acabat per gravar-se al meu cervell i al vespre ja a casa la cantava mentre feia coure arròs per a la mama.

DIVENDRES. La mama i jo estem convidades a casa la tieta Zohra a menjar cuscús. Hem agafat el tren d'hora el matí per passar tot el dia a casa seva. Feia temps que no ens invitava enlloc.

La tieta Zohra no és realment tieta meva, però com que coneix la mama des de fa molt de temps, l'anomeno així per costum. Abans, anaven a cosir juntes. Després, la tieta Zohra va traslladar-se a Mantes-la-Jolie. La meva mare m'ha explicat que s'havia apuntat al curs de costura perquè pràcticament només hi havia magribines, i que aquestes reunions de dones, la tarda dels dimecres al voltant de les seves màquines de cosir Singer dels anys vuitanta, li recordaven una mica el poble.

La tieta Zohra té uns ulls grossos de color vert i riu tota l'estona. És algerina de l'oest, de la regió de Tlemcen. Té, a més, una història curiosa, va néixer el 5 de juliol de 1962, el dia de la independència d'Algèria. Al seu poble, va ser l'infant símbol de la llibertat durant anys. Era el nadó portador de felicitat i és per això que li van posar el nom de Zohra. Vol dir «sort» en àrab.

Me l'estimo molt, perquè és una autèntica dona. Una dona forta. El seu marit és un jubilat del Ministeri d'Obres Públiques i s'ha casat amb una segona dona al país d'allà baix, i així s'està sis mesos allà i sis a França. És una moda o què? Tots decideixen refer la vida a l'edat de la jubilació casant-se amb una dona més tendra. La diferència és que el marit de la Zohra ha sabut moderar-se. S'ho munta a temps parcial.

Sembla que no li fa res això de veure el seu marit sis mesos de cada dotze. Diu que està tranquil·la sense ell, que es pot divertir. I a més, tot rient li ha dit a la mama que un home a aquesta edat ja no serveix per res. No ho he entès massa d'entrada. Després, ho he imaginat.

He estat una mica amb els fills de la tieta Zohra, Réda, Hamza i Youssef. Han passat gairebé tota l'estona jugant a la consola play-station. Eren jocs com els que es veuen en

els reportatges sobre «els nens i la violència». El quid consistia en batre rècords de velocitat en cotxe tombant el màxim nombre possible de vianants; obtenies uns bonus si es tractava de nens o de velles... Els nens aquests els conec des que era molt petita però ara ja no hi parlo gaire. La situació, per tant, era una mica tensa, no sabíem massa què dir-nos. Fins i tot se n'han rigut de mi per aquest motiu, em comparaven al Bernardo de *Zorro*, el vailet que tenia pinta d'estúpid i que feia que el Zorro endevinés els perills mitjançant un sistema de signes. Era mut el pobre infeliç.

Per un moment he sentit fragments de la conversa entre la mama i la tieta Zohra sobre el meu pare. La mama deia que no aniria al paradís pel que havia fet a la seva filla. Al meu parer, tampoc no hi anirà pel que ha fet a la mama. El goril·la de l'entrada del paradís no el deixarà entrar. L'engegarà a passeig a la primera. A més, em molesta que tornem a parlar d'ell. Ja no hi és ara. Només cal oblidar-lo i s'ha acabat el broquil.

El que constitueix la particularitat del cuscús de la tieta Zohra són els cigrons i la manera delicadíssima que té de tractar la sèmola. Em diverteix molt la tieta Zohra. Fa més de vint anys que és a França i sempre parla com si fes una setmana que hagués desembarcat a l'aeroport d'Orly.

Un cop, fa molt de temps, li explicava a la mama que havia inscrit en Hamza al «bistec». La mama, d'entrada, no va entendre res. Uns dies més tard, a casa, es va posar a riure tota sola. Havia entès que la tieta Zohra havia apuntat en Hamza a bàsquet... Fins i tot els fills se'n riuen d'ella. Diuen que fa remix disco de la llengua de Molière. Li diuen la «DJ Zozo».

Al final del dia en Youssef ens ha acompanyat a casa en cotxe. Ha posat rap i ningú no ha obert la boca. Veia com la mama estava pensarosa. Tenia el cap a la finestreta i mirava al buit. Quan ens aturàvem observava el semàfor vermell fixament. Devia tenir encara el cap a una altra banda.

En Youssef condueix ràpid, és alt i és molt guapo. Quan érem petits anàvem a primària a la mateixa escola; sempre em defensava perquè no tenia germà i ell, en canvi, era un dels grans del cicle. Recordo que vam fer junts l'activitat «Un gra d'arròs pot salvar una vida», quan va haver-hi fam a Somàlia els anys noranta. Em va fer creure que l'eslògan era cert, que per cada gra que enviàvem allà se salvava realment una vida. Llavors, amb el paquet d'arròs que la mama m'havia comprat a Casino,* estava d'allò més orgullosa

* Gran superfície tipus Carrefour.

d'haver salvat tantes vides. Poc va faltar perquè no em posés a comptar els grans del paquet per estar segura del tot que, gràcies a mi, hi hauria un fotimer de somalis que no es moririen de fam. Em prenia per Wonderwoman. Però era falsa aquesta història. De fet, li guardo encara rancúnia a aquest cabrit... Parlant d'això, no vaig saber mai si el meu paquet havia efectivament arribat a destí.

Arribats a l'entrada del nostre bloc, la mama li ha donat les gràcies a en Youssef i després ha marxat. Qualsevol diria que al porter del nostre bloc de pisos tant se li'n fot l'estat de l'edifici. Encara sort que la Carla, la dona de fer feines portuguesa, neteja una mica. Però quan ella no ha passat, tot queda bastant fet merda durant setmanes, com passa últimament. A l'ascensor hi havia pixats i escopinades, feia pudor, però tot i així estàvem contentes que funcionés. Per sort coneixem la posició dels botons en relació als pisos perquè la plaqueta està rascada i cremada. Algú la deu haver cremat amb un encenedor.

El porter, pel que sembla, és racista. És en Hamoudi qui m'ho ha dit. Jo no en sé res, no hi he parlat mai. Em fa una mica de por. Té permanentment les celles arrufades, el que

fa que li apareguin dues ratlles al mig del front com un número onze.

En Hamoudi em deia que abans de ser porter dels nostres blocs, havia fet la guerra al país de la tieta Zohra, a Algèria. És potser per això que no té lòbuls a les orelles i que li manca el polze a la mà esquerra. Segons ell la guerra encara no deu haver acabat del tot, i crec que és el cas de molta altra gent en aquest país...

LA SRA. BURLAUD M'ACABA DE PROPOSAR UNA COSA que no raja net: una estada d'esquí i esports d'hivern organitzada per l'Ajuntament. Ha insistit dient que m'aniria molt bé, que em faria amb gent, que em permetria tallar una mica amb el barri. Que potser seria una cosa que m'ajudaria a obrir-me als altres.

No hi vull anar perquè no tinc ganes de deixar ma mare sola, encara que només sigui una setmana. A més, les estades en grup, amb gent que ni tan sols he escollit, ni parlar-ne! Ja només el viatge... ni en somnis. Vuit hores en un autocar que acaba fotent pudor de vòmit, on es canten cançons dels anys vuitanta i on es fan parades per fer pipi cada mitja hora, deixem-ho córrer!

Al principi la Sra. Burlaud creia que era per una qüestió de cèntims, que no hi volia anar.

—Ja saps com funciona, ja n'hem parlat abans. No li costarà res a ta mare si és això el que et preocupa...

De tota manera l'esquí fa tuf d'enganyifa. És com fer tobogan dempeus amb una gorra i el cos embotifarrat en un vestit fluorescent. Ho sé, ja he vist competicions d'esquí a la tele.

La Sra. Burlaud, estic segura que va cada hivern a les estacions d'esquí però no esquia mai. Per mi que es limita a lluir el tipet a les terrasses amb la seva tassa de xocolata calenta, la seva gorra amb borles roses, amb el seu marit al costat fent fotos amb un aparell d'un sol ús. Però fet i fet, en té de marit? No m'havia fet mai la pregunta. És això el que fa mala espina amb els psicòlegs, psicoanalistes, psiquiatres i tot el que comença per «psi»... Volen que els expliquis tota la teva vida i ells no et diuen res. La Sra. Burlaud sap coses de mi que ni jo mateixa sé. En acabat se't passen les ganes de parlar-hi. És una estafada.

La nostra assistenta social de l'ajuntament, en canvi, no es fa pregar per a explicar la seva vida. He sabut per la mama que es casava. Em pregunto quina necessitat ha tingut d'explicar-li això. A nosaltres tant se'ns en dóna que es

casi. Ha tingut sort, val, ho hem entès, però no cal fer-ne tota una notícia bomba. Per altra banda, això li donarà un motiu per a somriure tota l'estona. Això em posarà menys mosca.

I ves per on, segons com, dic això per gelosia. Quan era petita tallava els cabells de les Barbies perquè eren rosses, i els tallava també els pits perquè jo no en tenia. Ara bé, tampoc no eren Barbies de veritat. Eren nines de pobre que ma mare em comprava als magatzems Giga Store. Unes nines que eren totes un nyap. Hi jugaves un parell de dies, i acabaven sent totes unes mutilades de guerra. Fins i tot el seu nom era una merda: Françoise. Això no és un nom per a fer somiar cap nena petita, coi! La Françoise, la nina de les nenes petites que no somien.

Quan era més jove, somiava amb casar-me amb el tio que deixaria tots els altres amb un pam de nas. Els tios normals, els que triguen dos mesos a muntar una prestatgeria en kit o a fer un trencaclosques de vint-i-cinc peces amb la indicació «a partir de cinc anys» a la capsa, d'aquests no en volia saber res. Em veia més aviat amb en MacGyver. Un tipus que et pot desembossar la tassa del vàter amb una llauna de Coca-Cola, reparar-te la tele amb un bic i fer-te una pentinada tan sols amb una bufada. Un autèntic ganivet suís humà.

M'imagino un súper casament, una cerimònia d'uf!, un vestit blanc ple de puntes per tot arreu, un vel preciós i una llarga cua d'almenys quinze metres. Hi hauria flors i espelmes blanques. El meu testimoni seria en Hamoudi, i les dames d'honor les tres nenes petites de Costa d'Ivori que juguen a saltar a la corda a sota de casa. El problema és que qui m'ha d'acompanyar fins a l'altar, se suposa que és el meu cabronàs de pare. Però com no hi serà pas, ho haurem d'anul·lar tot. Els invitats agafaran de nou els seus regals de boda i pisparan menjar del bufet cap a casa seva. Res a fer, de tota manera, abans de pensar en noces primer cal trobar un marit.

La sort de la nostra generació és que podem escollir que estimarem tota la nostra vida. O tot l'any. Això depèn de les parelles. A *Zone interdite*,* en Bernard de La Villardière parlava del problema del divorci. Explicava com augmenta a sac. Aquest fenomen només té una explicació: *Les Feux de l'amour*. En el culebró aquest, tots s'han casat entre ells almenys una vegada, sinó dues. Són històries d'uf! i ma mare segueix els embolics des del 1989. Les *marujas* del barri hi

* Programa televisiu d'investigació, com ara «60 minuts».

estan totes capficades. Es troben a la placeta per explicar-se els episodis que algunes s'han perdut. Pitjor que la vergonyosa època dels boy bands, que n'estàvem totes boges. Recordo que una companya m'havia donat un pòster d'en Filip dels "2 Be 3" que havia retallat en una revista. Tota contenta l'havia penjat a la paret de la meva habitació. A la foto, en Filip, estava guapo a matar, tenia les dents ultra-blanques, gairebé transparents, i sortia amb el tors nu i tan ben parit que ni t'ho creus. Un vespre, mon pare va entrar a l'habitació. Es va posar fet una fera i va començar a arrancar el pòster alhora que cridava: «Això no ho vull a casa meva, porta a dins Satanàs!». No és pas així com me l'imaginava el dimoni, però tant se val... A la paret buida va quedar-hi tot just un petit bocí de pòster amb el mugró esquerra d'en Filip.

PEL QUE FA A L'ESCOLA, el trimestre s'ha acabat tan malament com havia començat. Sort que ma mare no sap llegir. Bé, dic això sobretot en relació al butlletí de notes... Si hi ha realment una cosa que em treu de polleguera, són els profes que fan un concurs d'originalitat en les avaluacions. Resultat: són totes ben imbècils, no se'n salva ni una... La pitjor que he tingut mai és la que em va escriure la Nadine Benbarbiche, la profe de física i química: «Afligidor, desesperant, alumna que incita a la dimissió o al suïcidi...». Es devia creure que d'aquesta manera feia humor. Admeto que en aquest sentit tenia tota la raó. És cert que sóc nul·la però tampoc cal exagerar. De tota manera, passo d'aquesta pro-

fe. Porta strings. Però el que trobo sempre i que anomeno avaluacions recurrents és: «Sembla perduda» o bé: «Sembla estar en una altra banda» o, pitjor, coses patètiques, estil: “Baixa de nou a la terra!” L’única que m’ha escrit una nota simpàtica és la Sra. Lemoine, la profe de dibuix, vaja, d’arts plàstiques. Em va posar: «Posseeix qualitats plàstiques»... Val, OK, no vol dir res però és simpàtic tanmateix.

Tot i les meves qualitats plàstiques, una companya de la mama ha proposat que el seu fill vingui a ajudar-me a fer els deures. Segons ella, en el futur tindrè només bones notes ja que el seu fill Nabil és un geni. He constatat que les mares àrabs pensen sovint això dels seus fills. Però la mare d’en Nabil, es passa. Es creu que el seu fill és l’Einstein de les cases barates i ho diu a tothom. A ell tant se li’n fot perquè porta ulleres i va bastant peix de política. Deu conèixer vagament la diferència entre la dreta i l’esquerra. Afortunadament, ma mare no ha dit del tot que sí. Ha utilitzat el jòquer *inshallah*. No vol dir ni sí ni no. La traducció exacte és «si Déu ho vol». Però això, si Déu ho vol o no, no ho sabràs mai del cert...

En Nabil és un zero a l’esquerra. Té acné i quan anava a l’escola, cada dia o pràcticament cada dia, es deixava robar el berenar a l’hora del pati. La víctima ideal. Jo prefereixo els

herois, com a les pelis, els que fan somiar les noies... A l'Al Pacino estic segura que ningú li feria afluir el seu berenar. A la primera de canvi surt la seva semiautomàtica, et fa saltar el polze i ja no te'l pots xuclar més abans d'adormir-te. Punt i final.

Des de fa algunes setmanes, doncs, en Nabil ve a casa per ajudar-me a fer els deures. Aquest paio s'ho creu massa! Creu que sap tot de tot. La darrera vegada, s'ha rigut de mi perquè creia que Zadig* era una marca de pneumàtics. Ha rigut durant tres quarts d'hora només per això... En un moment donat, veient que la cosa no em feia riure, ha dit: «Res, no pateixis, faig conya, a la vida hi ha els intel·lectuals... i els altres...». Un Fantasma. És la seva mare qui m'hi ha embolicat. Segur que volia desempallegar-se'n...

Però bé, a en Nabil li atorgo unes circumstàncies atenuants perquè no deu ser fàcil conviure cada dia amb una mare com la seva. Li està tot el dia a sobre. En un primer moment pensava que el seu nom no era Nabil sinó «Fill-

* Títol d'un conte filosòfic de Voltaire.

meuu», perquè no parava de dir-li-ho mentre li acariciava el cap. Pel que tinc entès el vigila a tothora i vol saber-ho tot sobre les seves xicotetes, la seva vida privada, etc. Val, d'acord, no en té de vida privada però és igual això no es fa. Ja quan era petit se li presentava a l'hora del pati per donar-li galetes a través de la reixa de l'escola. Al barri tothom diu que a casa seva qui fa de pare és la mare, i no paren de burlar-se'n.

—Eh, Nabil! El teu pare renta els plats! I ta mare porta els pantalons!

Heu vist? Faig com els advocats de les pelis americanes, que per defensar un client assassí en sèrie, violador i caníbal, expliquen tota la seva infància súper desgraciada. Així en acabat els membres del jurat senten pietat i obliden una mica la cuixa de l'Olívia que és encara al seu congelador...

Jo crec que, en canvi, en Nabil hauria encara de ser més simpàtic amb els altres. Precisament perquè la seva mare li ha fotut en l'aire la vida i el va obligar a llegir la biografia de Jesús a l'edat d'onze anys.

Jo, més tard, no sé si voldré tenir nanos. En qualsevol cas no els forçaré mai a llegir la biografia de Jesús, ni a dir bon dia als vells si no en tenen ganes, ni a escurar el plat.

I està per veure això de tenir criatures, perquè a cinquè el nostre profe de ciències naturals ens va mostrar com era un part vist des del davant i la cosa em va fer passar seriosament les ganes de procrear.

En vaig parlar amb al Sra. Burlaud dilluns passat, però durant la sessió estava una mica rara. No m'escoltava massa. Tenia un aire preocupat. Em pregunto si no veu un psiquiatre. Li cal fer-ho, li aniria bé...

A més, en aquest moment descarrila. Em fa jugar amb plastilina. Les formes que faig no tenen ni cap ni peus, però ella somriu:

—Val, sí, és interessant!

No vol dir res «és interessant!» Una merda pot ser interessant per la seva condició de merda. També això és una enganyifa. Per altra banda, això és el que m'agrada de la Sra. Burlaud: no jutja mai.

Et pren sempre seriosament, fins i tot quan fas un bloc de pisos en plastilina de color malva.

Després també hem parlat d'una història, d'una cosa nova que m'ha passat. He tingut la regla. De fet, anava una mica en retard respecte a les altres noies del col·legi. La infermera

de l'escola m'ha dit que era hereditari. Hereditari vol dir que és culpa de ta mare. La mama també va tenir la seva primera regla cap als quinze anys. Devia patir de valent perquè al seu poble que està al cul del món, de compreses segur que ni rastre. Jo, abans, creia que la regla era de color blau, com a l'anunci d'Always, aquell en què parlen de flux, de líquid i que sempre el passen quan s'és a taula.

La Sra. Burlaud m'ha fet tot de preguntes. Semblava apassionar-la això de la regla. No ha tingut mai la regla ella, o què?

M'ha explicat que hi ha moltes noies que queden traumatitzades per les primeres pèrdues. M'ha dit també que els dessagnaments no són sinó l'inici del procés, que sentiré dolors al pit a causa de la pressió dels pits i segurament em sortiran grans a la cara. Ei! I perquè no els cabells greixosos, el cos totalment fofo i els ulls com apagats propis de tots els adolescents? Per això millor saltar finestra avall de la meva vivenda de protecció oficial!

He constatat que un es consola sempre fixant-se en els que estan pitjor que un mateix. Per tant aquell vespre em vaig tranquil·litzar pensant en aquest pobre d'en Nabil.

CADA ANY, per a la festa municipal de Livry-Gargan, la gent es prepara amb molta antelació. Els familiars, els nens i sobretot les comares del barri, perquè a la kermesse, fan el ple de xafarderies.

Hi havia un fotimer de jocs per a infants, de parades de te amb menta, de pastisseries orientals, la barbacoa de patates i botifarra de l'Élie, un animador sociocultural del barri, i un escenari on anaven desfilant grups de música. Una colla de joves del barri ha vingut a cantar rap. Fins i tot hi havia noies que també cantaven amb ells. Val, es limitaven a acompanyar-los en dues miserables frases de la tornada i la resta del temps, com que no podien seguir es gronxaven i

remenaven el cul tot aixecant les mans enlaire. Però Déu n'hi do. Una passa més vers la paritat...

La mama m'ha obligat a fer la paradeta de la pesca. Ho he fet per acontentar-la però era depriment. La mitjana d'edat dels altres era de 7,3 anys. I l'únic premi que he estat capaç de pescar és una nina de drap bòrnia amb pigues. He quedat retratada.

En acabat amb la mama ens hem esquitllat per a veure en Cheb Momo. Des de 1987 ve a cantar cada any a la kermesse de Livry-Gargan amb el mateix músic, el mateix sintetitzador i per descomptat les mateixes cançons. No està malament ja que a la llarga, forçosament, tothom acaba sabent de memòria la lletra, fins i tot els que no saben una paraula d'àrab. A més, el que està bé d'en Cheb Momo és que tot és d'origen, com la seva jaqueta negra de palletes d'or. Va de tio irresistible i la cosa funciona! Cada any és el mateix frenesí entre las *marujas* del barri.

A la kermesse m'he creuat amb en Hamoudi. Quan he anat a saludar-lo he vist que estava amb una noia. Li he somrigut com cal, a la noia, com si estigués realment contenta de conèixer-la, quan en realitat no es així de cap de les maneres. En Hamoudi ha somrigut amb les seves dents una mica fetes malbé i ha dit:

—Doria, bé..... et presento la Karine... doncs això... Karine, és la Doria...

Ho ha dit amb un aire beneit i com si de sobte tingués trenta anys més. A més, portava una camisa hawaiana més aviat horrorosa. Tenia la impressió d'estar vivint una escena dels diumenges a la cadena M6.* Em sentia totalment incòmoda. Llavors, he mirat la noia i he dit:

—Hola, Karim...

No m'he donat compte del que deia. M'han mirat amb uns ulls com unes taronges. Tots dos semblaven uns Pokémons.

He tornat a veure que feia la mama i, per primera vegada, ens hem quedat fins al final de la festa. Els altres anys, el papa ens venia a buscar per endur-se'ns a casa. No li agradava gaire que féssim el ronsa. Jo assistia a la clausura de la kermesse del barri des de la finestra del saló.

* Cadena privada de televisió per a una audiència més aviat jove.

LA HISTÒRIA AQUESTA D'EN HAMOUDI m'ha fet posar trista. Estava preocupada perquè feia temps que no l'havia vist. En vaig parlar fins i tot amb la Sra. Burlaud. I vet aquí que ell arriba a la kermesse del braç d'una rossenca dalt d'uns talons de trenta vuit centímetres que respon al nom de Karim. Quan me n'anava a dormir tenia al cap tonades tristes com les dels anuncis d'assegurança de vida. A sobre en Hamoudi estava afaitat a consciència, olorava el desodorant a base de lavanda que es fa servir per a perfumar els lavabos i no tenia els ulls vermells. No és propi d'ell. Aquesta nul·la de Karim l'ha transformat. Segons com, li ha fet màgia negra; li noto alguna cosa estranya. A més, el seu coloret estava mal escampat.

Ma mare m'ha contat històries horripilants sobre la bruixeria al Marroc. Quan ella era jove una de les seves veïnes es va fer embruixar en el souk, a penes un mes abans del seu casament. Després va resultar que es va tornar calba i per culpa d'això la cerimònia es va anul·lar. Cal no badar. Li pot ocórrer a qualsevol. Pensant-ho bé, en un lloc o altre tots tenim algú que ens vol mal... Potser la Sra. Burlaud ha embruixat els seus retuladors i la seva plastilina perquè vagi de mal borràs tota la vida i continuï anant a veure-la tots els dilluns a les 16.30h fins que em mori.

Això em fa pensar en una cosa. L'any passat col·leccionava els paperets de fetillers que els indis et donen a la sortida de les escales mecàniques del metro. Hi ha gent normal que col·lecciona segells, postals o taps. Jo col·lecciono els prospectes dels fetillers.

SENYOR KABA

Experiència i reputació internacional.

Seriós, eficaç, ràpid, discret.

Soluciona tots els problemes, reforça i atrau els sentiments d'afecte, d'amor, de consideració, fidelitat entre cònjuges, reeiximent social, permís de conduir, sort, èxit...
Rep diàriament de 8 a 21 hores.

* Sense garantia en els resultats –primera consulta: 35 euros.

Penso que si fos cert tots seríem feliços i gent com la Sra. Burlaud o la Sra. Dallonses, l'assistenta social de l'ajuntament, estarien totes a l'atur.

Estic segura que Karim la rossenca freqüenta individus de la mena del Sr. Kaba. No és aquest tipus de noia el que li convé a en Hamoudi perquè ara per ara en Hamoudi fa pensar en aquests païos que van d'impecables amb el tall de cabell curt i engomat que venen enciclopèdies a domicili. El conec en Hamoudi. No va amb ell això de ser impecable.

Ja al llit he obert un dels llibres que vaig trobar en una caixa de cartró a l'entrada de l'edifici. Es tracta de llibres podrits que en condicions normals no hauria llegit mai. Novel·les roses de l'estil Barbara Cartland però de baixa qualitat, i a la portada una foto patètica: una parella que s'abraça tendrament, plantificada com dos idiotes en un decorat de

somni, com a les fotos dels catàlegs Tati Vacances.* Un llibre així, si mai t'han de venir ganes de llegir-lo al metro, és millor folrar-lo amb aironfix, si no el burgesot Francis que llegeix *Le Figaro*,** tot segur d'ell mateix, badant la boca amb un odiós aire de superioritat, és força probable que interiorment se'n foti de tu.

El que he agafat s'anomena *Coup de foudre au Sahara**** i haig de dir que l'he acabat d'una tirada. És la història d'un nòmada del desert que es diu Steve –ja a aquestes alçades de la història veus que són sopars de duro– i l'Steve salva una jove institutriu de vacances que s'ha fotut un castanyot amb el seu dromedari. El tipus té un físic a la Rachid i s'anomena Steve però a ella això no l'amoïna gaire. S'enamora d'aquest paio que ni coneix, tot just topat entre dues dunes. És súper idiota, totalment, farcit de clixés però bé, no ens enganxem, en el fons hi creus. Arribes fins i tot a identificar-te amb aquesta espècie de dèbil mental que té atacs de febre i al·lucinacions perquè ha caigut del camell.

* Agència de viatges amb preus econòmics.

** Diari francès tradicional i conservador.

*** Literalment: Fiblada d'amor al Sàhara.

Ahir, anant a pagar el lloguer per compte de ma mare, la dona del porter —la que va anar a la perruqueria l'any 1974 a fer-se una permanent que encara aguanta hores d'ara— m'ha parlat d'una nova llogatera al barri que buscava algú per estar amb la seva filla petita. M'ha dit que si m'interessava podia anar-la a veure per a proposar-li els meus serveis.

—Què me'n dius de guanyar-te uns cèntims?

He trobat que era bon rotllo per part seva que hagués pensat en mi; sens dubte, ja que hauria pogut proposar-ho a qualsevol altra noia del barri però no, ha pensat en mi. Retiro tot el que he dit d'ella, la seva permanent i tota la resta...

—Així podràs vestir-te com les altres noies de la teva edat, eh?

D'entrada, no he sabut massa com prendre-m'ho. Poc ha faltat perquè em provoqués un dessagnament del nas. Fins i tot el fòssil que em fa de portera se'n fot de mi. Si hagués volgut li hauria pogut rebotar el seu comentari a les dents. Però com una bona tòtila tot just he contestat:

—Sí, gràcies, hi aniré, apa a reveure!

—Espera, et falten sis cèntims, no puc segellar el teu rebut.

Vella harpia. Em vaig dir que també seria massa si pogués

guanyar una mica de diners. No em mancarien mai més els sis cèntims per a pagar el lloguer.

La senyora que buscava algú per a fer de cangur a la seva filla es diu Lila i té trenta anys. No sé perquè però la imaginava més gran. Em deia que devia treballar a les Galeries Lafayette* i que en el seu congelador hi havia un fotimer de congelats. De fet, està a la caixa registradora al Continent de Bondy i es fa el menjar ella mateixa. Porta un petit traç fi i regular de llapis d'ulls sobre les parpelles, té uns cabells castanys macos que canten com una *almeja*, un bell somriure i la pronúncia del sud per haver crescut a Marsella. A banda d'això, llegeix una pila de revistes femenines amb qüestionaris una mica bledes del gènere «sou possessiva?» o «quina seductora sou?».

Ens hem vist a penes mitja hora. M'ha fet algunes preguntes i seguidament m'ha dit que ja es veia pel meu rostre que era una persona com cal. Aleshores m'ha presentat la seva filla, la Sarah. Només té quatre anys però sembla eixerida, intel·ligent i molt encisadora, i això que habitualment jo la canalla...

* Galeries comercials populars.

La Lila fa poc que s'ha separat del pare de la Sarah. És per això que ha vingut a instal·lar-se al barri. M'ha explicat més o menys com va anar. Els seus ulls estaven carregats d'amargor. Li deu haver pres tot. Fins i tot el CDs de Daniel Guichard i de Frank Michaël* que eren a la seva calaixera.

—Et sembla bé si et pago tres euros l'hora?

Va dir això de cop i volta, sense que m'ho esperés. De fet, estava confusa perquè li semblava que tres euros no era gaire, però era tot el que podia de moment. No se n'adonava ben bé que per a mi tres euros l'hora era una vertadera fortuna.

Per tant de seguida li he dit:

—Sí, m'està bé. Gràcies.

I era un gràcies autèntic, un d'aquells que dius quan ho penses realment, quan ets feliç i tens les llàgrimes que et piquen als ulls.

Haig d'anar a buscar la Sarah a l'esplai a les 17.30h i estar amb ella a casa esperant que la Lila vingui a buscar-la. Estic contenta de fer això. M'hauria agradat parlar-ne amb en Hamoudi, però ja no el veig més. Deu estar amb aquesta

* Cantants considerats passats de moda.

tòtila de la Karine jugant al Cluedo en el salonet made in Ikea.

Quan he fet saber a ma mare que anava a fer de cangur, no li ha agradat. M'ha dit que era capaç de mantenir-nos ella sola, que podia assegurar... Tenia gairebé ganes de plorar. A taula no ens hem adreçat un mot. Aquí no era com a les pel·lícules. Però sí com a la vida real. I encara que al final m'ha dit que estava d'acord, he notat que la cosa la posava a parir.